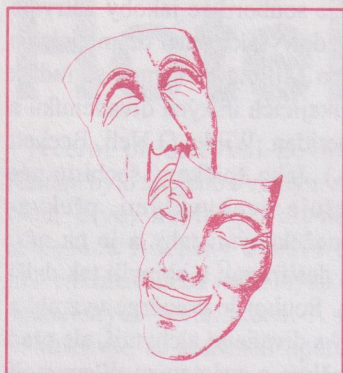
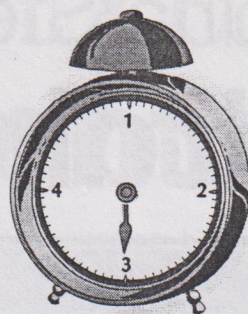

WINTRŮV RAKOVNÍK

XXVII. PŘEHLÍDKA AMATÉRSKÝCH
DIVADELNÍCH SOUBORŮ

BŘEZEN 2003

Muž, který vraždí lidi na jevišti

Znáte to. Jednou za čas se na přehlídce objeví tvář člověka, kterého jste už viděli hodněkrát, ale nikdy jste nenašli čas si s ním pořádně promluvit. V tomto ohledu mají novináři jistou výhodu, protože se najde málokdo, kdo jim odmítne nějaký ten „kraťoučký rozhovor“ poskytnout. Michal Isteník z Divadla LUNA Stochov se na Wintrově Rakovnicku blýskl už loni v hlavní roli hry Arnošta Goldflama *Horror a letos se představil* v rozsahově poněkud okrajovější roli „opatrného a poctivého křesťana“ Shawnyho v Syngeho hře *Hrdina západu*. Náš rozhovor doprovázela už od začátku smůla, nejprve mi došly baterky v diktafonu, poté jsem nemohl najít náhradní a nakonec náš rozhovor neprobíhal ve zvukově zrovna ideálních podmínkách. Ale stejně jsem rád, že jsme si mohli „pořádně promluvit“.

Původně jsem se chtěl zeptat na něco úplně jiného, ale jak se tady tak dívám na váš prospekt, tak se až z něj dozvídám, že vaše hra je komedií.

No, nejedná se o komedii v pravém slova smyslu, ale některé z dialogů, spíše kvůli překladu a jakési dvojsmyslnosti, kdy zabíhají do lechtivých pasáží, vtipy evokují. Ale myslím si, že by byla škoda se jich vzdát a že je dobré dělat komedii, která donutí zamyslet se nad tématem, které není vůbec veselé. Mluvím o tématu hledání falešného hrdiny atd.

Bylo pro vás těžké si zvyknout oslovovat se anglickými jmény?

Na tohle si už nepamatuji, protože hra vznikala asi tři roky, kdy se vyměnilo několik herců, vyměnil se režisér, takže finální podoba se zkoušela asi rok. Ale jelikož jsem si za ty tři roky zvyknul, tak si nepamatuji. Víím, že byly problémy s Pegeen, protože jsme jí pořád říkali Pegg a nějak nám to nešlo z ucha.

Říkal jsi, že došlo k výměně režiséra. Zůstalo v konečném představení něco z jeho stylu?

Myslím, že ne, protože ona výměna přišla po půlroční pauze, takže většina věcí se stejně zapomněla, ale Káťa (Kateřina Baranovská, režisérka představení - pozn. red.) do hry vnesla hodně osobitosti a věděla přesně, co a jak chce udělat, takže jsme neměli ani příležitost a ani chuť dělat na scéně věci, na které jsme si třeba i vzpomněli.

Vloni jsi byl na Wintrovkách s *Horrorem*, teď si uvědomuji, že pořád hraješ takové „agresivní“ role vyšinutých chlapíků. Vybíráš si je záměrně?

(smích) Já vůbec nevím, jak mě mohou

takhle vybírat, vždyť jsem taková veselá povaha, ale na jevišti pořád někoho vraždím... Hrozné.

Zkusil by jsi teď raději nějakou komediální roli?

Já nevím, nakolik role Sawnyho je, nebo není komediální. A myslím si, že má v sobě spoustu komických prvků a prostoru k rozehrání. Jestli k tomu ale došlo, už musí posoudit někdo jiný. Role si prostě nevýbírám a musím říct, že všechny, které jsem hrál, se mi líbily, i když byly třeba trošičku utápnuté.

Vzhledem k tématu hry - jaký je tvůj názor na všeobecně neustále rostoucí „fascinaci“ lidí v násilí, zlu apod.?

Mě fascinuje už to, že člověka může zaujmout už samotný hlavní motiv hry, už samotné mluvení o násilí, a tím mě celá zápleтка přijde naprosto „absurdní“. Asi je to možné, ale já osobně jsem se ještě nesetkal s člověkem, kterého by násilí „fascinovalo“. Asi se pohybují v dobré společnosti. Ale jestliže nám její televize předkládá, a řekněme si pravdu, na televizi

koukáme všichni, nebo 99% národa, tak si myslím, že každý z nich se někdy dostane do situace, kdy nechce přemýšlet nad ryze „intelektuálním“ pořadem, a prostě se chce nechat strhnout třeba detektivkou, i když od začátku ví, jak dopadne. Myslím, že násilí se dřív či později stane jakousi samozřejmostí, ale druhá věc je, jestli se ještě lidi naučí nad ním přemýšlet. Jestli je opravdu tak samozřejmé, nebo není.

To znělo docela filosoficky.

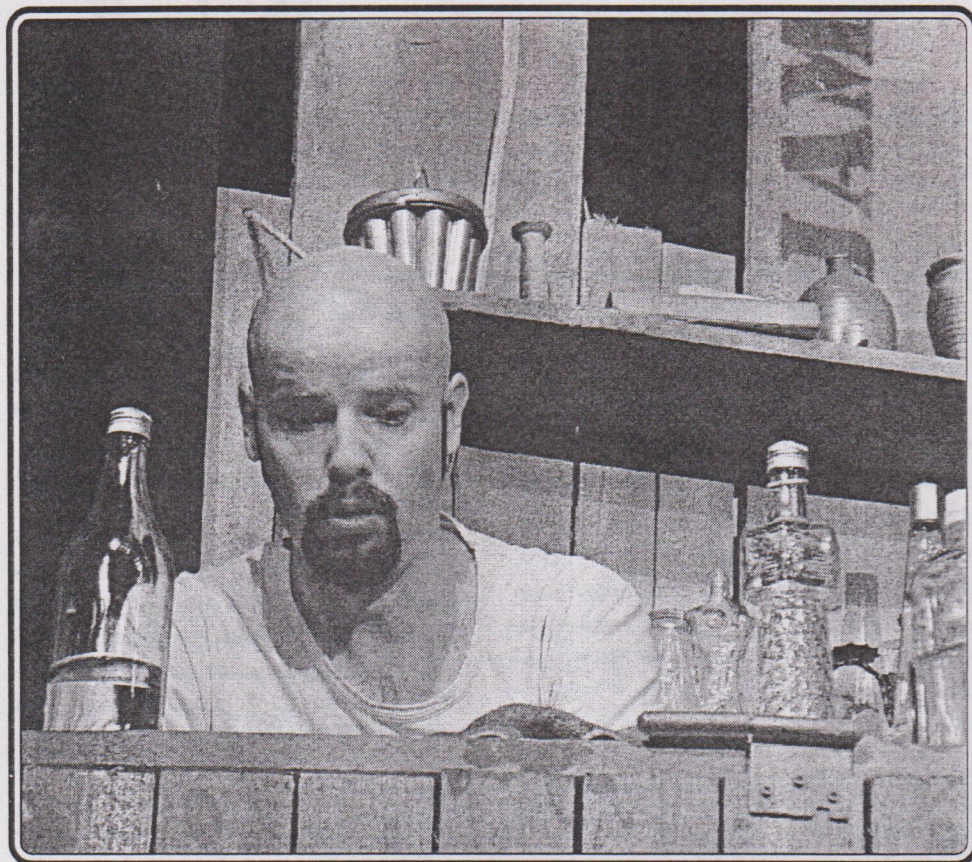
(smích) Asi jsem už unavený.

Adam Doležal

Luna Stochov, John Millington Synge

Hrdina západu

Dramaturgie souboru se jakoby natrvalo přestěhovala do vyšších pater dramatických předloh. John Millington Synge se řadí k plejádě vynikajících irských divadelníků a básníků (Sheridan, Wilde, O'Nell, Beckett a Shaw atd.). Jako špičkový šachista nás autor obdařuje neobvyklými, překvapujícími a nečekanými tahy a je na nás, abychom je dešifrovali a objevili tak další vrstvy textu. Soubor je poměrně vyzrálý a obeznámený s divadelní alchymií, ale před tímto ojedinělým a svérázným dílem stojí trochu bezradně. Čtení tohoto textu klade značné nároky na jeho rozkrytí. Jedině pak se otevrou netušené rezervy.

Hlavní představitel Krista Mahon by měl být mladší a hlavně jiný typ. Vdova Quinová volá po přeobsazení, prostě by to chtělo herečku jiného naturelu. Ale to jsou jen prvotní posuny. Mnohé situace fungovaly, ale vedle nich nebyly mnohé přečteny a tím vznikla klopotnost vyprávěného příběhu (například rána po rýči na hlavě u starého Mahona byla závadějším, až naturalistickým prvkem).

Herecky svou jednoduchostí a civilním přístupem snad byla nejdále Pegen. Vůbec celé představení se mělo nést v duchu realistickém a režijně mělo být přímočaře a věcně vyloženo. To by celé věci jen prospělo.

Karel Semerád

Divadelní spolek Svatopluk Benešov, Oldřich Daněk

Nástup dam

...Platí vše, co již bylo řečeno. Oldřich Daněk psal své „útržky“ a povídky spíše tak, aby mohl zkoumat historické skutečnosti z nejrůznějších úhlů pohledu, než tak, že by napsal nějakou zásadní dramatickou situaci s konfliktem a vývojem postav. Jeho doménou je hra se slovy, s myšlenkou, s apokryfem, v němž objevuje nové, překvapivé až anekdotické motivy a motivace pro nám známé jednání skutečných historií podložených osobností.

Divadelní spolek Svatopluk z Benešova měl dobrý výchozí bod - dramatizace obou textů je velmi slušná a nabízí poměrně dost podnětů k jejich zdivadelnění. Bohužel jevištní realizace tento předpoklad nedokázala dobře využít. Hraje se pouze slovo, text, situace nejsou režíř až na výjimky vybudovány, o postavách se nedozvíme nic víc než to, co o sobě sami řeknou. Nesdělí nám tudíž ony právě „daňkovsky“ zajímavé motivace svých činů. Takže např. místo vyrovnaného a neustále

se proměňujícího „souboje“ dvou silných ženských osobností, místo vzájemného objevování kvalit své soupeřky, místo napjatého zjišťování o co vlastně té druhé jde, jsme svědky pouhé společenské návštěvy jedné dámy u druhé. Po dlouhém nezávazném rozhovoru nakonec dojde pouze k výměně zásadní informace. (To všechno o Zásroku pro Sissi.)

Půda pro Jeden den Velkokněžny je připravena ještě lépe. Předepsané situace odkazují na možnost inscenovat text v žánru frašky. To ovšem předpokládá, že každá postava přichází do děje s určitým jednoznačným cílem, aby se vzápětí musela ukrýt před ostatními tu do skříně, tu do truhly. A kýžený humorný efekt pak vzniká - lépe řečeno měl by vznikat - tím, jak postavy jednají před skříní, v níž je skrytý protivník, či ve skříní, před níž je protivník, a jak jejich jednání ovlivní či promění jejich poslání, plány, cíle. V představení benešovských se však právě tento základní

stavební prvek frašky neděje. Situace jsou řešeny obecně, postavy se spíše chovají než jednají, herectví postrádá komentář, nadhled (s čestnou výjimkou Petra Konvalinky v roli Čokogolova). Nakonec se ztrácí divákova pozornost a přehled o smyslu a cílech té které postavy. Nevíme zkrátka, kdo a proč to či ono říká. (Tolik o Jednom dnu Velkokněžny.)

Největším problémem celého představení je pak práce s temporytmem, který by měl vždy vyrůstat právě z přesně vyložených situací a z jednání postav v nich. Bohužel je výsledný tvar monotónní, nedynamický.

Problémy inscenace vidíme také ve scénografickém řešení - zatímco pokus o popisně realistické prostředí postrádá ve výsledku funkčnost, a také sám popis toho prostředí nevypovídá o něm dostatečně, tak při výběru kostýmů (vzhledem k historickým postavám, které v příbězích vystupují) by bylo na místě pokusit se o jejich alespoň přesnější dobové zařazení.

Kateřina Fixová

Fotografii nelze zobrazit

Divadlo V.A.D. Kladno, Lupinec & Co.

Hotel Infercontinental

Večerní představení Divadla V.A.D. Kladno bylo spojeno s velkým očekáváním. Není divu, neboť jejich nejslavnější inscenace Rozpaky zubaře Svatopluka právem zazářila na vrcholných celostátních amatérských přehlídkách. A nutno hned konstatovat, že kladenští opět nezklamali. Strukturou je přitom hra „Hotel Infercontinental“ autora značky Lupinec & Co. od „Zubaře“ zcela odlišná, neboť je složená ze tří krátkých skečů a jedné delší sekvence a společným jmenovatelem všech

výrazových prostředků. Důležitou součástí takto strukturované inscenace jsou poenty, a to jak jednotlivých gagů (ty se dařily takřka beze zbytku), tak zejména uzavřených celků. Zde se nám jevila nejzdařenější a nejpůsobivější poenta v části „Polednice“, kde onen „Black - out“ byl opravdu nečekaný, naopak u „Vodníka“ nebyl - díky tomu, že se odehrával mimo scénu - tak jednoznačný a svým způsobem šokující, a v části „Upír“ byl rozmělněn zbytečným vysvětlováním. Nejsložitějším

Je evidentní, že inscenace kladenského Divadla V.A.D. se neustále za pochodu vyvíjí. I to je obrovská devíza souboru, který evidentně ví, co a jak chce, a který směřuje milovými kroky k vybudování neopakovatelné a jedinečné divadelní poetiky, jež by ho mohla zařadit mezi špičkové amatérské soubory tohoto typu v celé České republice. Upřímně mu přeji na této cestě mnoho invence, štěstí a pokory.

Milan Schejbal

částí je absurdní střet lidského světa s nadpřirozenými bytostmi. Tento střet je pak nahlížen - jak jinak u tohoto souboru - svébytným humorem a vyvolává nepřeborné množství gagů, paradoxů a nečekaných spojení. Jevištní realizace plně využívá možností textu a navíc počítá i s autorským vkladem samotných herců. Byli jsme tak svědky řady neotřelých a nápaditých situací, jejichž síla byla umocněna ve většině případů čistotou a jednoduchostí zvolených

partem je přirozeně samotný „Hotel Infercontinental“, kde je potřeba většího úsilí udržet diváka „při věci“ a v napětí na nepoměrně větším jevištním celku.

Je ke cti souboru, že se mu to v zásadě daří. Jen na několika místech (zvláště popisně vysvětlujících) se zvolené tempo a gejzír nápadů zastaví nebo se - dle našeho názoru zbytečně - začnou akcentovat motivy do té doby upozaděné (ohrožení pekla jako takového apod.).

Oddělení Kulturní centrum děkuje všem zúčastněným v akci Wanted a upozorňuje návštěvníky, že úderem včerejší 24:00 h. došlo ke kontumaci výsledků. Panák je již vyčerpán, prosíme, neotravujte. Další pohřešování nejsou hlášeni.

Domovník KC

Jen pro tvé uši aneb Kantáta ticha

Když jsem ráno vstal, otevřel jsem splepené oči, malíčkem prošťouchl zalehlé uši, vrazil do sebe několik kafi a naivně si myslel, že jsem připraven na další náročný den své nonstop výzvědné činnosti. Jak šeredně jsem se mýlil, jsem zjistil už chvíli na to, když jsem se o představení **Divadla LUNA ze Stochova HRDINA ZÁPADU** snažil zaslechnout něco, co by se k danému představení vztahovalo (čímž mimo jiné nenápadně apeluji na diváctvo, které mi svým mlčením jen a pouze ničí jistý hlavový orgán). Nicméně už krátce po začátku hry se kdesi za mnou neznatelně ozvalo: To musejí tolik řvát? Poté se po celou dobu představení ani jeden vyslechnutý rozhovor nevztahoval k představením danému tématu. A jak jsem se tak nenápadně procházel po představení po foyer, mohl jsem si pomyslné názory diváků rozdělit do dvou táborů. Jedněm se představení líbilo a zvláště se rozplývali nad funkčností scény a druzí byli poněkud rozpačití. Zažil jsem dokonce jednu špiónskou raritu, kdy se

snad poprvé v mé odposlouchávací kariéře shodl mužský a ženský hlas (co to, co to?). Jednalo se o kritiku chichotu dvojice děvčat.

PRVNÍ MEZIHRA - Právě jsem se nakrátko zahlédl v zrcadle. Hrůza, hrůza, běs, běs. Je opravdu neuvěřitelné, co dokáže s člověkem udělat takový několikadenní pobyt na bitevním poli. Alespoň ale chápu, jak to, že se ode mě odposlouchávání lidé zhnuseně odtahují. - **KONEC PRVNÍ MEZIHRY**.

UCHO

Už na začátku první půle představení **Divadelního spolku Svatopluk z Benešova NÁSTUP DAM** se jistý muž přiznal, že mu dění na jevišti připomíná lekci z dějepisu. Zvláštní je, že ten samý hlas se na konci první půle ptal, „o čem že to bylo?“ O druhé polovině představení měla většina pravidelných návštěvníků Wintrova

Rakovníka v sále prapodivný pocit dejavu. Aby ne, když ten samý text měli možnost slyšet už minulý rok pod názvem **Jeden den velkokněžny od Divadylka na dlani z Mladé Boleslavi**. Bohužel pro mě se diváci zdrželi jakýchkoli srovnávání.

DRUHÁ MEZIHRA - Byl jsem nařčen z nevzhlednosti dokonce i „neutrální“ osobou. Prý vypadám jako půl hodiny před smrtí. Inu, je to pravda, a dokonce se tak i cítím. Co z toho plyne? Možná začnu přemýšlet o změně účesu. - **KONEC DRUHÉ MEZIHRY**.

A nakonec, představení **Divadla V.A.D. Kladno HOTEL INFERCONTINENTAL**, bylo uchoslyšně divácky nejúspěšnějším představením dne.

Jaké tedy plyne z dnešní kapitoly morální ponaučení? Nevím. Snad jen, že ať se člověk snaží, jak se snaží, změna účesu z něj žádnou únavu neshodí. Ale my superultrahypermegagigaterapetaagenti neznáme žádný odpočinek!!

- ad -

Loutky? Loutky! Loutky.

Pro herce složeného převážně z masa a krve představuje taková jedna obyčejná loutka, složená převážně z látky a dřeva, nepředstavitelného rivala, který navíc hrozí reálnou možností, že jej jednou úplně

nahradí. No posuďte sami, potřebuje taková loutka inspicienta nebo stravné? Bere si někdy loutka snad mateřskou dovolenou, nebo nemocenskou? Mívá taková loutka někdy roupy? Chlastají loutky, chodí na představení s opicí, kazí tam text, ruší ostatní a zvrací uprostřed nejdojemnější scény celého představení?! (Promiňte, jen jsem si na něco vzpomněl a nechal se trochu unést.) Pokud si myslíte, že tohle

tedy loutky rozhodně nedělají, máte pravdu. Všichni organičtí herci jsou si toho však vědomi a někteří radikální „loutko-anarchisti“ se jich snaží i zbavit. Je to nedávno, kdy byla nahlášena trestuhodná událost, kdy jistý rozzuřený herec nasadil do jednoho loutkového skladiště červotoče! A proto loutky pamatujte: Před horlivými herci se musíte mít na pozoru.

- ad -

DNEŠNÍ PROGRAM

Sobota 29. března 2003

10.00 hodin

Ladislav Langr

KRÁLOBRANÍ

Divadelní spolek Jiří Poděbrady

15.30 hodin

Marie Litošová - Milan Pokorný

**CESTA DO BETLÉMA aneb
JAK TO URČITĚ NEBYLO**

Divadlo LUNA Stochov

19.30 hodin

Jaroslav Kodeš

**DĚVČATA aneb
KRAVAVÁ SUITA**

Divadelní spolek Tyl Rakovník

*Velikonoční
balíček je
možné po
objednání u
domovníka
KC zakoupit
za smluvní
ceny před
budovou
Tylova
divadla.
Limitovaná
série.
Zn. Bílé
maso.*

*foto
Jaroslav
Redl*